

Algemene Raad-Niet toestaan zelfstandig praktijk uit te oefenen; patronaat voorziet niet in voldoende toezicht.

Het verloop van de procedure

Op 22 september 1994 heeft de Raad van Toezicht van de Orde van Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden, verder te noemen "de Raad van Toezicht", ambtshalve de beslissing genomen de verhouding tussen Mr X, verder te noemen appellant als stagiaire en zijn patroon te beëindigen met ingang van vier weken na de datum waarop de beslissing onherroepelijk is geworden.

De Raad van Toezicht heeft een afschrift van deze beslissing verzonden op 3 oktober 1994.

Bij beroepschrift van 11 november 1994 is appellant bij de Algemene Raad in beroep gekomen van deze beslissing.

Bij aanvullend beroepschrift van 29 november 1994 heeft appellant de gronden van zijn beroep aangevuld.

De Algemene Raad heeft appellant conform artikel 7:2 Awb in de gelegenheid gesteld te worden gehoord. De hoorzitting heeft in aanwezigheid van appellant en de Deken van de Orde van Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden plaatsgevonden op 9 januari 1994. De patroon van appellant heeft laten weten niet bij de hoorzitting aanwezig te kunnen zijn.

De Algemene Raad heeft kennisgenomen van alle overgelegde stukken.

Het standpunt van de Raad van Toezicht

De Raad van Toezicht heeft zijn beslissing gebaseerd op de volgende feiten.

Appellant is beëdigd op 28 juli 1988. Appellant houdt sedert oktober 1989 geen kantoor bij zijn patroon, ondanks dat hij de daarvoor vereiste vrijstelling nimmer heeft gekregen. De zwaardere eisen, waaraan een buitenpatronaat dient te voldoen, zijn en worden niet vervuld.

Appellant draagt medeverantwoordelijkheid voor het bestaan van deze situatie.

Voorts is appellant er, ondanks dat daarover intensief contact is geweest tussen de Raad van Toezicht en appellant, nog immer niet in geslaagd aan zijn opleidingsverplichtingen te voldoen. In dit kader wijst de Raad van Toezicht nog op zijn beslissing van 4 juli 1994, waarbij werd besloten appellant de stageverklaring te weigeren.

De aan die beslissing ten grondslag liggende redenen zijn eveneens van betekenis geweest

voor de onderhavige beslissing.

Aan appellant zijn reeds drie tuchtrechtelijke maatregelen opgelegd, terwijl bij de Deken van de orde van Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden thans nog een aantal klachten in onderzoek is.

De Raad van Toezicht acht het niet verantwoord dat de thans bestaande situatie, waarin het appellant wettelijk niet is toegestaan zelfstandig de praktijk uit te oefenen en het patronaat niet voorziet in een voldoende toezicht, te laten voortbestaan. De schade die uit de gedragingen van appellant is voortgevloeid voor zijn cliënten en het vertrouwen dat de Advocatuur geniet bij de Rechterlijke Macht en het risico dat deze belangen verder schade zullen ondervinden dienen zwaarder te wegen dan het belang van appellant om zijn stage te kunnen voortzetten.

Dat appellant sinds de beslissing aan hem de stageverklaring niet uit te reiken een beperkt aantal van zijn opleidingsverplichtingen alsnog heeft vervuld, maakt dit niet anders. Ook de narcolepsie, waarvan voorshands wordt aangenomen dat appellant daaraan lijdt kan daaraan geen afbreuk doen.

De door appellant ter zitting aangevoerde omstandigheid dat hij het voornemen heeft een kantoorcombinatie aan te gaan maakt het standpunt van de Raad van Toezicht niet anders. De Raad van Toezicht heeft er namelijk geen vertrouwen meer in dat de situatie zich ten goede zal keren.

Het standpunt van appellant

Appellant is van oordeel dat de slechte studieresultaten te wijten zijn aan de ziekte narcolepsie waaraan hij lijdt. Sinds hij hiertegen medicijnen slikt laten zijn studieresultaten een stijgende lijn zien. Voorts houdt hij de ontwikkelingen op zijn specifieke rechtsgebied bij. Wat de kantoororganisatie betreft zet hij zich in: hij volgde de cursus declaratietechnieken.

Naar het oordeel van appellant dient dit gehonoreerd te worden.

Door de eventuele toekomstige totstandkoming van een kantoorcombinatie zal hij beter in de gelegenheid zijn zich op de nog openstaande toetsen van de Beroepsopleidingsverplichtingen voor te bereiden.

Naar het oordeel van appellant worden door de Raad van Toezicht de belangen van zijn cliënten ten onrechte ondergeschikt gesteld aan het algemene belang.

Het oordeel van de Algemene Raad

De ontvankelijkheid

Het beroepsschrift is tijdig ingesteld, immers binnen zes weken na de dag waarop de beslissing van 22 september 1994 aan appellant is verzonden (artikel 6:7 Awb). Ook de

gronden zijn tijdig, want binnen de appellant daarvoor gestelde termijn van twee weken aangevuld.

De waardering van de feiten

Naar het oordeel van de Algemene Raad heeft de Raad van Toezicht in redelijkheid tot de genomen beslissing kunnen komen. De Algemene Raad overweegt daarbij het navolgende.

Appellant is beëdigd op 28 juli 1988. Appellant is echter niet in het bezit van een stageverklaring. Tot op heden heeft appellant niet voldaan aan zijn opleidingsverplichtingen. Hoewel appellant heeft verklaard dat de medicijnen, die hij heeft gekregen, goed werken tegen de narcolepsie, waaraan hij zegt te lijden, heeft hij ook de twee toetsen van 11 november 1994 niet met goed gevolg weten af te leggen.

Bij gebreke van een stageverklaring is het appellant niet toegestaan de praktijk zelfstandig uit te oefenen. Appellant houdt echter geen kantoor bij zijn patroon en de contacten tussen hem en zijn patroon zijn dermate onregelmatig dat onvoldoende toezicht en begeleiding plaatsvindt om een behoorlijke praktijkuitoefening te waarborgen. Aan appellant is tot op heden reeds drie maal een tuchtrechtelijke maatregel opgelegd, terwijl bij de Deken van de Orde van Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden ook nog een aantal tegen appellant ingediende klachten in behandeling is.

Niet valt uit te sluiten dat bij voortbestaan van de huidige situatie belangen van derden (verdere) schade zullen ondervinden. De Algemene Raad onderschrijft dan ook het oordeel van de Raad van Toezicht dat het niet verantwoord kan worden geacht de thans bestaande situatie te laten voortbestaan. De Algemene Raad is voorts van oordeel dat de (eventueel) voor appellant bestaande mogelijkheid om een kantoorcombinatie aan te gaan geen reden vormt om tot een ander oordeel te komen.

Op grond van het vorenstaande dient te worden beslist als volgt:

Beslissing

De Algemene Raad verklaart het beroep van appellant ongegrond.